Droppa György

Itt minden rendben lesz – mondta a dél-koreai igazgató

Az is lehet, hogy igazat mondott, az általa elképzelt szín igazat. De ha leírom, hogy ezt a semmitmondó mondatot miként sikerült kicsikarni belőle, a tragikomikus történet árnyalttá válik.

Mi történt eddig? Falunk szélén akkumulátorgyár épül. Legalább akkora, mint a valamikori Weiss Manfréd Acél- és Fémművek Csepelen, ahol a serblitől a repülőgépig mindent gyártottak. A mi falunk város, Pest környéki alvóváros. Udvariasan fogalmazva: kertváros. Néhány évvel ezelőttig így volt, és ez így volt jó. A Duna menti Gödről beszélek, ami gyerekoromban olyan falu volt, ahol a házak fele nyaralóként szolgált. Az emberek a jó levegő, a háborítatlan természet, a Duna, a vasút és a főváros közelsége okán költöztek ide. Én is szüleim nyaralójából építettem állandó otthont. A gödi közéletben nem vettem részt, mert úgy gondoltam, kis hazánkban szinte minden Pesten történik.

A közmeghallgatásra – a régi belügyes üdülőbe – mégis elmentem, mert egyre kíváncsibb lettem, mi épül itt, és amit mondtak róla, az hamisan csengett. Az első, kellemes meglepetés az volt, hogy a tömeg be sem fért a fura, Nyaralóházak nevű ingatlan színháztermébe. Erőszakos furakodással jutottam be a túlzsúfolt színházterembe, mert nagy szükségem volt ülőhelyre. Röstelltem is magam, addig azt gondoltam, hogy nem város az, ahol nincs gimnázium meg színház, mert hiányzik az a közeg, ahol az egymással versengő gimnazisták generációkon keresztül gyakorolják a polgáriasodást. Miközben örvendeztem, hogy számomra Göd most kezd várossá válni, sajnáltam a lábaimat: minden szék foglalt volt. Az utolsó pillanatban észrevettem, hogy még van három üres szék az első sorban. Tudom, azért nem ülnek az első sorba, hogy kerüljék az esetleges konfrontációt.

A program sebtiben beindult, Markó József, a Fideszes polgármester ismertette a napirendet. Első pont: levezető elnököt kellett választani. Többek harsány tiltakozása ellenére a polgármester lett a vezénylő karmester. Rutinosan tette a dolgát, bemutatta a színpadon ülőket, egyenruhás katasztrófavédelmisből kettő is volt, míg a vízügyi, környezetvédelmi és más hatóságok képviselőiből egy sem. Mielőtt a lényegre térek, arra kérem a nyájas olvasót, hogy ha már bekapta a horgomat, tartsa még néhány percig, ne kattintson a következő cikkre, mert kiemelnék egy nagyszerű, a gödiek nemes lelkületét bizonyító gesztust. A legnagyobb tapsot a Samsung-gyár igazgatója, valamint a mellette ülő

tolmács kapta. Markó polgármester értelmezte is a helyzetet, „most van itt először velünk az igazgató úr, becsüljük meg ezt a tényt."

Rögvest belecsapott a lecsóba, és felkérte az amúgy a Samsungnak dolgozó cégek alkalmazottait, hogy adjanak tájékoztatást az épülő gyárról. Áramlottak felénk a lerágott csontok, az új ismeretek nélküli, dögunalmas mondatok, és meg is kezdődött a zúgolódás. Ennél mi is többet tudunk, önöket nem zavarják a tények? Az állandó zajt önöknek is hallani kell! Ebben az országban még vannak jogszabályok, tessék őket betartani!" Volt, aki az EU jogszabályaiból olvasott fel, volt, aki a schengeni egyezményre, a veszélyes anyagok szállítási korlátozására hivatkozott, mások azt kérdezték, miért volt a gyárnál a múltkor annyi mentőautó, rohamkocsi, és miért tárolják a veszélyes anyagokat közvetlenül a lakott területek mellett. Érdemi válaszokat kérünk, nem mellébeszélést, hangzott el többször, ne rabolják az időnket, míg elfáradunk, tegyék föl a mondanivalójukat a honlapra, majd onnan elolvassuk. Az úgynevezett szakértők próbáltak megfelelni a feladatnak, állítólag lett volna térképük, tanulságos ábráik is, de hiába engedtek le egy nagy vásznat, a számítógépeket és a projektort nem sikerült összehangolni. Egyre többen érezték, hogy itt minket hülyére vesznek. A levezető polgármester mind jobban látta, hogy ez nem az ő napja, végre elrendelte, hogy hallgassuk meg a mi hozzászólásainkat, tegyék fel kérdéseinket, adjunk teret a vitának.

Engem a koreai igazgató véleménye izgatott leginkább, mert mégis másik kultúrából jött, és neki kell legjobban tudnia, mi épül nálunk. Itt már nem tudtam tartani a számat, kihasználva az első sorbeli helyzetemet, határozottan szót kértem. „Önhöz, szólok, igazgató úr! Szeretnénk megismerni a válaszait, de ha nem ért magyarul, válaszolni sem tud, mert a tolmács nem fordít önnek." Markó már adta volna a szót a következő felszólalónak, de én nem engedtem. „Önhöz szóltam, igazgató úr, de a tolmácsán keresztül. Kérem, fordítsa le, amit mondtam!" „Mit is?" − kérdezte vissza a tolmács. A teremben kuncogás, a tolmács igen röviden fordított, az igazgató válaszolt. Véleménye tetszést aratott. A tolmácson keresztül szünetet javasolt, hozzátéve hogy akkor a résztvevők, így ő is, a mellékhelységet is használhatják. A levezetőelnök is elfogadta a javaslatot, de kikérte a többség véleményét, majd a látható többségre hivatkozva, megengedte, hogy akinek ki kell menni, megteheti, a többiek pedig folytassák a hozzászólásokat. Többen föl is álltak, de a koreai igazgató, akár a többség, maradt.

Nekem úgy tűnt, a tolmács most sem dolgozik, csak beszélgetnek, hiszen főleg az igazgató beszélt, míg a tolmács hallgatott. Karom megint lendült, Markó rákérdezett: „Másodszor is?" Bólintottam. „Olyan fon-

tos?" „Igen! Igazgató úr! Ismét önhöz szólok. Szerintem ön is menjen ki, mint már oly sokan, és ha már visszajött, kérem, szóljon hozzá a vitához." A tolmács remekelt, az igazgató megtette, amit tennie kellett, és hamarosan visszajött. Egy harsány hang felhívta a polgi figyelmét az új helyzetre, és a koreai főnök a tolmácson keresztül tényleg megszólalt. **„Itt minden rendben lesz"** − mondta**.** „Nagyszerű, mondja tovább, hallgatjuk" − hangzott el, de hiába. Az igazgató mosolygott egy rövidet, s intett. A katasztrófavédő, csillagaiból ítélve alezredes, kérdésre válaszolva közölte, nekik nincs javaslattételre joguk arra, hogy a már megszerzett saját telkükön másik helyre tegyék át a veszélyes hulladékok raktárát, távolabb a lakóházaktól.

Hallanom kellett, hogy néhányan nagyon felkészültek az eseményre. Aznap este ők behozhatatlan intellektuális fölénybe kerültek. Voltak megalkuvók is, kik nehéz helyzetbe kerültek, láthatóan ők is érezték gyengeségüket. Ők is szerettek volna erkölcsösnek látszani, de csak azt hangoztatták: ne képzeljük, hogy ezen, az ilyen előrehaladott állapoton lehet még változtatni. A polgármester elmondta, hogy Gödnek rendkívül nagy szüksége van a pénzre, hogy olyan adóbevételeket fogunk kapni, melyeket álmunkban sem képzeltük, hogy Göd utcáinak több mint felében még ma sincs szilárd burkolat, hogy mindez megoldható lesz, hogy kellene még játszótér és más és más. A gyár utáni adóbevételt (később) persze elvették Gödtől, és a kormánypárti vezetésű megyének adták.

Én Ferenc Jóskára gondoltam, akinek agg korára a '48-at is megbocsátotta a nép. Állítólag kijelentette: „Minden nagyon jó, minden nagyon szép, mindennel meg vagyok elégedve." Az egyik verzió szerint a Budavári Palotában mondta, mikor Erzsébet királyné a gyermekét, Mária Valériát hozta a világra 1868-ban Pest-Budán. A másik, budai verzió szerint a mondat 1873-ban hangzott el, mikor 25 éves uralkodását kivilágított épületekkel is megünnepelték Magyarországon. A történészek ma is vitatkoznak, egyáltalán elhangzott-e tőle mindez, vagy csak egy szegedi újságíró, Benedek Elek, a nagy mesemondó és újságíró adta a szájába, hiszen köztudomású volt, hogy a császár és király nem szokott nyilatkozni. Szegeden a nagy tiszai árvíz után járt Ferencz József, és megtekintette a változásokat. Hogy mégis megörökítsék a jeles eseményt, Szeged polgármestere a város nevében megrendelt egy festményt, címe: Szeged szebb lesz, mint valaha. A császár magyar huszár ezredesi egyenruhában feszít rajta. A nép nyomására az alkotónak, Vágó Pálnak át kellett festenie a képet, mert a véleményét hangoztató népnek nem tetszett az osztrák tábornoki egyenruha.

A samsungos igazgató persze beszélt. Röviden és pozitívan. Szavait, egyenruháját máig nem festették át…

Ferenc József huszárezredesi egyenruhában. Vágó Pál: Szeged szebb lesz mint volt című festményének részlete
Fotó: Móra Ferenc Múzeum (Kép az INDEX-ből)